

b) Juhul kui vastus teise küsimuse punktile a on jaatav ning kuna, nagu Euroopa Kohus on sedastanud 29. jaanuari 2009. aasta otsuses liidetud kohtuasjades C-278/07–C-280/07: Hauptzollamt Hamburg-Jonas versus Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb GmbH & Co, määruse nr 2988/95 artiklis 3 sätestatud aegumistähtaeg on kohaldatav sellistele haldusõiguslikele meetmetele nagu ettevõtja poolt toime pandud eeskirjade eiramise tõttu alusetult makstud abi tagasimaksamise nõue:

— kas aegumistähtaaja arvestamise alguseks tuleb määrata abi selle saajale ülekandmise kuupäev või kuupäev, mil abisaaja kasutab saadud toetust riigihankelepingute sõlmimise eeskirja või eeskirju eirates tööle võetud teenuseosutajale maksmiseks?

— kas kõnealune tähtaeg tuleb lugeda katkenuks juhul, kui pädev siseriiklik asutus saadab toetusesaajale kontrolliaruande, milles on tuvastatud riigihankelepingute sõlmimise eeskirjade eiramine ning milles nähakse seetõttu ette, et siseriiklik asutus nõuab makstud summade tagastamist?

— juhul kui liikmesriik kasutab talle määruse nr 2988/95 artikli 3 lõikega 3 jäetud võimalust kohaldada pikemat aegumistähtaega, eelkõige juhul, kui Prantsusmaal kohaldatakse üldist tähtaega, mis kohtuvaidluse asjaolude toimumise ajal oli sätestatud code civile'i artiklis 2262, mille kohaselt: „Kõikide hagide, nii asjaõiguslike kui ka võlaõiguslike, aegumistähtaeg on 30 aastat [...]”, kas sellise tähtaja kooskõla ühenduse õigusega ja eelkõige proportsionaalsuse põhimõttega tuleb hinnata lähtudes siseriiklikus õigusaktis ette nähtud maksimaalsest aegumistähtajast, mis on siseriikliku asutuse poolt esitatud abi tagastamise nõude õiguslik alus, või lähtudes käesoleval juhul tegelikult rakendatud tähtajast?

c) Juhul kui vastus teise küsimuse punktile a on eitav, kas ühenduse finantshuvid takistavad seda, et sellise abi andmisel, nagu käesolevas kohtuvaidluses käsitletav, kohaldab kohus õigusi tekitavate otsuste tühistamist puudutavaid siseriiklikke õigusnorme, mille kohaselt saab asutus õigusi tekitava ebaseadusliku üksikotsuse tühistada üksnes nelja kuu jooksul alates kõnealuse otsuse vastuvõtmisest, välja arvatud juhul, kui tegemist on õigustühisusega, pettusega või abisaaja taotlusega, üksiku haldusotsuse aga, eelkõige juhul, kui see on seotud abi andmisega, saab siduda resolutiivsete tingimustega, mille täitumise korral saab asjaomase abi tagasi võtta aegumistähtajast olenemata — olgu täpsustatud, et Conseil d'Etat on otsustanud, et kõnealust siseriiklikku õigusnormi tuleb tõlgendada nii, et ühenduse õigusakti

kohaselt alusetult antud abi saaja saab sellele tugineda vaid siis, kui ta on olnud heauskne?

(¹) Nõukogu 24. juuni 1988. aasta määrus (EMÜ) nr 2052/88 struktuurifondide ülesannete ja tõhususe kohta ning nende tegevuse kooskõlastamise kohta teiste struktuurifondide ning Euroopa Investeeringupanga ja muude olemasolevate rahastamisvahendite tegevusega (EÜT L 185, lk 9).

(²) Nõukogu 19. detsembri 1998. aasta määrus (EMÜ) nr 4253/88, milles nähakse ette sätted määruse (EMÜ) nr 2052/88 rakendamiseks seoses struktuurifondide tegevuse kooskõlastamisega teiste struktuurifondidega ning Euroopa Investeeringupanga ja muude olemasolevate rahastamisvahendite tegevusega (EÜT L 312, lk 1).

(³) Nõukogu 18. detsembri 1995. aasta määrus (EÜ, Euratom) nr 2988/95 Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse kohta (EÜT L 312, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Supremo (Hispaania) 28. septembril 2010 — Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) versus Administración del Estado

(Kohtuasi C-468/10)

(2010/C 346/51)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Supremo (Hispaania)

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)

Vastustaja: Administración del Estado

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. oktoobri 1995. aasta direktiivi 95/46/EÜ üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise kohta (¹) artikli 7 punkti f tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis lisaks sellele, et ei tohi rikkuda andmesubjekti põhiõigusi ja -vabadusi, nõuab, et andmed oleksid avalikkusele kättesaadavates allikates, selleks et ilma andmesubjekti nõusolekut küsimata võiks tema isikuandmeid töödelda, mis on vajalik vastutava töötleja või andmeid saavate kolmandate isikute õigustatud huvides?

2. Kas kõnealuse artikli 7 punkti f puhul on täidetud tingimused, mis on Euroopa Liidu Kohtu praktikas nõutavad selleks, et anda sellele sättele vahetu õigusmõju?

(¹) EÜT L 281, lk 31; ELT eriväljaanne 13/15, lk 355.